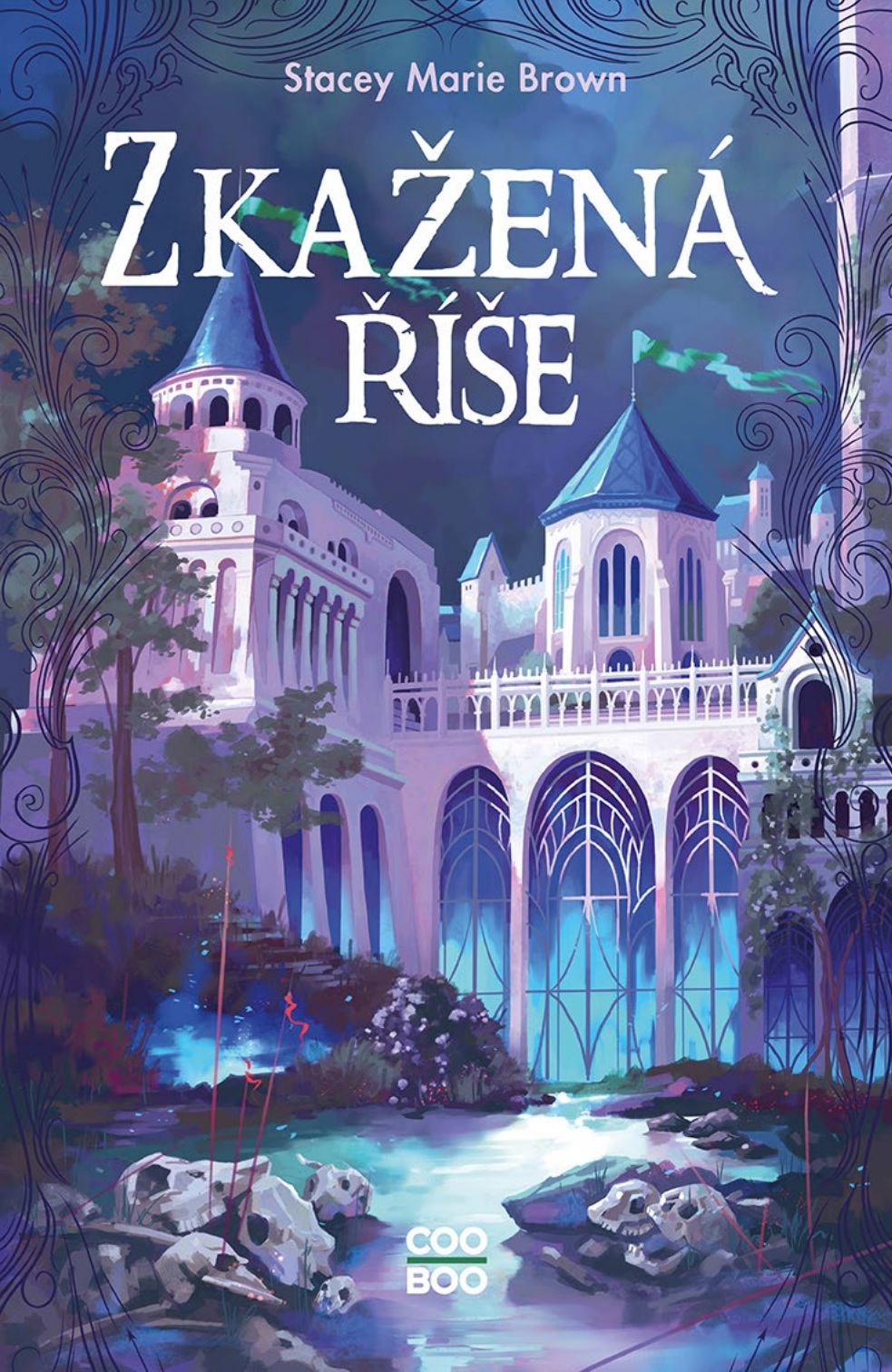

Stacey Marie Brown

ZKAŽENÁ ŘÍŠE

COO
BOO

Zkažená říše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Stacey Marie Brown

Zkažená říše – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stacey Marie Brown

ZKAŽENÁ ŘÍŠE

Přeložila
Veronika Trusová

COO
BOO

Přeložila Veronika Trusová

BAD LANDS

Copyright © Stacey Marie Brown, 2021

Translation © Veronika Trusová, 2025

Cover © Adéla Stopka, 2025

Prague silhouette © Shutterstock.com, Yoko Design, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7498-842-4

ISBN e-knihy 978-80-7498-845-5 (I. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-847-9 (I. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-848-6 (I. zveřejnění, 2025) (mobi)

V dáli jsem zaslechla, jak zvon naposled odbíjí půlnoc.

Za zavřenými víčky mi vybuchlo světlo a já nasála energii z nektaru, která se mísila s magií, vznášející se stále ještě ve vzduchu. Cítila jsem ji jako elektrický proud, který mě spaloval zevnitř a proháněl se mi žilami a ničil vše, co mu stálo v cestě. Proběhl mi podél páteře a ven.

A v ten okamžik jsem věděla, co jsem.

Byla jsem nic a všechno.

Most mezi životem a smrtí.

Na samotné hraně.

Byla jsem *Šedá*.

KAPITOLA 1

Lehce nasládlá vůně magie a rozkladu mě lechtala v nose a ulpívala mi na jazyku, zatímco mi žilami proudil život a sežehával vše, co mu stálo v cestě. Blesk rozťal oblohu vedví a vyslal mi do těla vlnu elektřiny.

Praskalo mi v uších a agonický křik se mísil s duněním zvonu.

Nektar mi pulzoval v rukou, zatímco mé přízračné dlaně díky spojení se Scorpionem stále spočívaly na strýcově hrudi kilometry daleko. Jeho čistá síla mě stravovala. Ovládala mě. Prostupovala mnou tak hluboko, až jsem měla pocit, že mi spaluje vnitřnosti.

Nektar celé roky trpělivě vyčkával, až se znovu setkáme. A teď se nemohl dočkat, až se osvobodí.

Působil tak známě, jako bych ho cítila v kostech, a přitom tak cize, jako dvojče, od kterého mě oddělili po narození a teď jsme se poprvé setkali. Bylo to neohrabané. Potácela jsem se v tom jako batole a netušila jsem, jak ho ovládat, nebo co vlastně dělat. Jediné, co jsem vnímala, byla změt emocí soustředěných na Andrise.

Jeho nehybné tělo leželo pod zakrvácenými sutinami. Jejich malá podzemní základna byla v troskách a všude kolem ležely

desítky obětí. Slyšela jsem, jak jejich duše vyjí zmatkem a strachem ze smrti. Já se ale soustředila na jedinou a truchlila jsem pro jedinou. Andris mi byl rodinou. Chránil mě, miloval mě a viděl mě vyrůstat. Ani můj pokrevní strýc nemohl říct totéž.

Odmítala jsem ho ztratit.

„*Nagybácsi... Prosím, neopouštěj mě.*“ Ta prosba mi sama vyšla z nitra, jak jsem bojovala s panikou, když se Maddox a Wesley pokusili Andrise vytáhnout ze sutin. Pro ně už byl mrtvý. Neslyšeli mě ani neviděli, ale já se instinktivně o to víc soustředila na spojení se Scorpionem.

Zafoukal vítr, nadzdvihl mi vlasy a zastudil mě na kůži.

Skrz zuby se mi vydralo majetnické zavrčení. „*Nesabejte na něj!*“

Zmocnil se mě záblesk bílého světla.

Warwick zařval a ten zvuk se rozlehl tmou kolem hradu, zatímco Scorpion křičel hned vedle mě, jak je naše spojení spalovalo. Blesky dál zuřily na nebi a střídavě osvětlovaly celou scénu. Vítr mnou proudil jako elektřina vodičem.

Spaloval mě.

Ničil mě.

Andris prudce otevřel oči a tlukot jeho srdce, které se náhle probralo k životu, mi pulzoval pod rukou. Jeho tělo se s řevem sevřelo křeči, když jsem ho vyrvala z náručí smrti.

Skupinka, která kolem něj stála, uskočila s křikem vzad, když na ně člověk, kterého považovali za mrtvého, zmateně vytřeštil oči.

Byl to jen okamžik. Na krátkou chvíli nezáleželo na vzdálenosti, která nás dělila. Byla jsem s ním na základně a ne několik kilometrů daleko v troskách hradu postaveného na posvátném území fae.

Strýc otočil hlavu a našel mě očima. Pohlédl přímo na mě.

Pak světlo pohaslo. Temnota mě popadla za nohy a vtáhla mě zpět do reality. Když mě pohltila černota, bolest mi vystřelila do každého kousku těla. Otevřela jsem ústa k výkřiku, ale místo něj se nocí rozezněl Warwickův řev a Scorpionův hlas volající mé jméno.

Warwicku! Natáhla jsem se k němu, ale to už jsem se propadla do temných hlubin.

Požírala mě a spalovala, co ze mě zbylo.

Žahala.

Ničila.

Magie opustila mé tělo a nechala po sobě jen pulzující bolest ve svalech a rozjitřené nervy. Víčka se mi zatřepotala a plíce mi dovolily jen mělký nádech.

Polkla jsem žluč, která mi vystoupala do krku, a pomalu jsem se začala probírat a vnímat okolí. A sebe samu.

Klečela jsem na všech čtyřech, třásla jsem se a bojovala jsem, abych se udržela při vědomí, protože mě tělo chtělo uchránit před bolestí, kterou jsem pocítovala.

Chladný vzduch mě studil na rozpálené kůži a v uších mi hřmělo ticho. Nebylo slyšet ani vrznutí cvrčka, ani šplouchání vody v nedaleké řece. Bylo tu ticho jako v hrobě.

Pomalu jsem otevřela oči a pohlédla jsem na své ruce, do nichž se otlačily kamínky z cesty. Už jsem se zase nacházela na Visegrádu. Věděla jsem, že kolem mě stojí spousta postav, ale příliš mě stravovala prázdnota, bolest a dunění vlastního srdce.

Něco bylo špatně.

Olízla jsem si rty, zvedla jsem hlavu a pohlédla na vysokou postavu, která klečela vedle mě.

Warwick ztěžka dýchal a z tváře mu stékal pot. Měl kamen-
ný výraz, ale tyrkysovým pohledem si mě našel, jako by se mi

pokoušel něco sdělit. Sevřel se mi žaludek. Neslyšela jsem ho ani necítila.

Odvrátila jsem se od jeho pátravého pohledu a spatřila jsem Ashe, Kek a Lukase, kterým se ve tváři zračila hrůza, ohromení, strach a zmatek.

Kek zaletěla pohledem ke skupince stojící přede mnou, otevřela ústa a vytřeštila oči. Rychle jsem se obrátila k sedmi nekromantům. Kápě jim pořád halily tváře do stínu, ale uviděla jsem, jak šest postav stojících za svou vůdkyní v úžasu zvedlo ruce před obličej.

Hrůzou se mi zadrhl dech.

Jejich paže byly pořád štíhlé a kostnaté, ale teď už byly pokryté masem a kůží. Nekromanti nebyli kostlivci, ale byli tak bledí a vyschlí, že připomínali mumie. Sílu si udržovali konzumací duší zesnulých – taková byla pravidla neživých.

S výjimkou vůdkyně si všichni sundali kápě.

Chraplavě jsem vykřikla a vyhrabala se na nohy, přičemž jsem narazila do vstávajícího Warwicka. Jednou rukou popadl zbraň a druhou mě ochrannitelsky chytil kolem pasu.

„K čertu.“ Lukas sebou škubl, ucouvl a taky vytáhl zbraň.

Krev se mi žilami řítila tak rychle, že jsem neslyšela skoro nic než její hukot.

Byli vysocí i malí, tmavé i světlé pleti a ve tváři měli jasně rozlišitelné rysy. Byli vyhublí, ale *živí*.

„Co to sakra je?“ zavrčel Warwick a přitáhl si mě těsněji k sobě.

Jejich vůdkyně si v úžasu prohlížela svou dlaň, tvář pořád zahalenou.

„Nechápu to.“ Kek měla ústa otevřená a ve tváři se jí zračil šok, který jsem u ní ještě nezažila. „Co se to právě do háje stalo?“

„Ona se stala.“ Hlas vůdkyně nekromantů zněl tiše a nakřáple, jako by ho nebyla zvyklá používat.

Co jsem věděla, nekromanti nemohli mluvit.

Trhla jsem hlavou, když se její štíhlé prsty zvedly ke kápi. Tmavé vlasy, které ještě před chvílí byly vysušené a matné, se teď leskly ve světle měsíce, stejně jako její černé oči a bledá kůže.

„Ne...“ zavrtěla jsem hlavou a ucouvla, takže jsem znovu strčila do Warwicka. Pevně mě držel, zatímco mnou zmítala panika a děs. Tohle nebylo možné, prostě nebylo.

Žena si mě prohlížela a jazykem si přitom přejela po suchých popraskaných rtech.

„To ty jsi to způsobila, Brexley.“

Celý můj svět se obrátil vzhůru nohama. Všechno, co jsem dosud věděla a v co jsem věřila, se rozpadlo na prach.

Oproti ženě, kterou jsem spatřila ve výjevech z bitvy, byla hubenější a působila neduživě, ale její tvář byla ta, na kterou jsem celý den hleděla na fotce. Na fotce, kterou jsem pořád měla v zadní kapse kalhot.

Eabha.

„M-mami?“ Jako by se mi zamotaly hlasivky. Skoro mě nebylo slyšet.

Naklonila hlavu ke straně, jako bych na ni promluvila cizí řečí. Nikdy ji tak nikdo neoslovil, protože jsem nikdy nedostala tu příležitost.

Jako by chtěla něco říct, přišla až ke mně. Nebyla jsem schopná se ani nadechnout, natož se hýbat. Skoro jsem ani necítila Warwickovo objetí. Škubla jsem sebou a přemýšlela jsem, jestli se mi to jen zdá, nebo jestli to může být opravdové. Obě možnosti mě děsily. Moje matka, která měla být už dvacet let mrtvá, byla naživu.

Tedy, skoro...

Byla nekromantka. Všichni byli nekromanti, tak jak to, že tu teď stáli a žilami jim kolovala krev?

„J-jak je to možné?“ Prohlížela jsem si ji do každického detailu. Byla o něco menší než já, ale měla podobně tmavé vlasy dlouhé do pasu a stejné černé oči.

I takhle sešlá byla nádherná. Tak často jsem si představovala, jak asi vypadala, mluvila, pohybovala se. Žádná z mých představ se skutečnosti ani nepřiblížila.

„Stalo se to díky tobě.“ Měla hlubší hlas, než jsem čekala, a melodický. Dal se v něm zachytit irský přízvuk.

„Díky mně? Co to znamená?“

Pohlédla zpět na schránku, ve které byl uložený nektar, teď už našedlý a matný. Život, jehož pulz jsem v něm až dosud cítila, jako by vyprchal. „Cítíš ho, stejně jako on cítí tebe. Je tvou součástí. Nasáklý magií. Je samou esencí života.“

„Esencí života?“ zeptala jsem se jako ozvěna.

„Tvého života.“

„Nechápu, co tím chceš říct.“ Zamrkala jsem a znovu jsem pohlédla na tu hromádku hmoty. „Rozbilo se to?“

„Nevím.“ Vypadala, jako by si nebyla jistá, jak používat ústa, mluvila pomalu a ztěžka. „Na to, abys nás přivedla zpět k životu, jsi musela použít hodně energie.“

„Přivedla zpět k životu?“ zopakovala jsem a pohledem jsem přelétla po řadě postav stojících za ní, které pořád v úžasu zíraly na svá nová těla.

Já že jsem to udělala? To já že jsem je přivedla zpět?

„J-jak je to možné?“ Jenže odpověď jsem už vytušila. Použila jsem na to stejnou moc, kterou jsem vzkřísila i Andrise. Síla obsáhlá v nektaru byla nesmírná a já netušila, jak ji používat.

Nejen že jsem vytrhla člověka z náručí smrti, aniž bych u něj vůbec byla, ještě jsem přivedla zpět k životu sedm nekromantů.

Co. Se. To. Sakra. Dělo?

Znovu jsem pohlédla do tváře své matky, která pro mě byla tak cizí, a nevěděla jsem, jak se k ní chovat. Nedotkla se mě, neobjala mě, tak jsem to nechtěla dělat ani já.

„Tak moc se mu podobáš.“ Čekala bych, že v jejím hlase bude znít něha a stejně jako v mém i dojetí, ale pronesla to jaksi rezervovaně. Odtážitě. „Jsi krásnější, než jak jsem si tě kdy představovala,“ řekla vyrovnaně. „Jsi silná. Odvážná. Tvůj otec tě vychoval dobře.“

Při zmínce o otci jsem se prudce nadechla. Věděl to o ní? Věděl, co se s ní stalo? To proto po sobě nechal souřadnice Visegrádu?

„Našel jsem stopy. Ale sledují mě. Neustále mě sledují.“

„Ted' už chápu. . .“

Tohle tím chtěl říct?

„V-věděl o tom táta? Našel tě?“ zašeptala jsem, zatímco mě v očích pálily slzy a snažila jsem se potlačit vzrůstající bolest a nevolnost.

„Ano.“ Sklopila hlavu. Pak se nejistě usmála, jako by si cosi vybavila, ale to gesto jí bylo neznámé. Rychle to však přešlo. „Před smrtí náš coven odhalil.“

„Předtím tedy nevěděl, co jsi zač?“

Po tváři jí přeletěl zahanbený výraz. „Ne.“

Stiskla jsem rty k sobě a snažila se nebrečet. Muselo mu zlomit srdce, když se dozvěděl, že mu láska jeho života lhala o tom, kým je, a navíc nebyla po smrti – nacházela se celou dobu jen pár kilometrů od něj.

„Mluvila jsi s ním?“ Ashovi zmateně vyletěl hlas. „Nekromanti nemluví. Komunikují spolu přes mentální spojení.“

Při těch slovech jako by mnou projel blesk.

Komunikují spolu přes spojení...

Sakra práce...

Otočila jsem se k Warwickovi, který na mě hleděl stejně užasle.

Pochopení mě zasáhlo jak rána palicí. Sevřela se mi hrud'. To proto jsem mohla komunikovat s Warwickem a Scorpionem? Patřili do mého klanu?

Stěží jsem dýchala, jak mě dusil strach. „Jsem... jsem taky nekromant?“ zakrákala jsem a zvedl se mi žaludek.

Eabha se ztěžka narovnala.

„Nekromanti nejsou rasa. Je to prokletí.“ Ostatní za ní ztuhli. „Je to prastará kletba z dob, kdy druidismus a čarodějnictví ještě byly jedním. Kdysi jsme všichni byli čaroději, ale fae bohové některé z nás upřednostňovali a obdarovali je skutečnou magií. Uběhly stovky let a některé klany již dál nechtěly otrocky sloužit panovníkům fae. Odmítly jim službu a byly za to potrestány. Jejich příslušníci i ve smrti měli dál kráčet zemí – jako očištěm – ani živí, ani mrtví. Navždy prázdní, navždy hladoví a nikdy nenasyčení.“ Pak si položila dlaň na prsa. „Ale já se cítím...“

„Jaká?“ šeptla jsem.

„Živá.“ Zase ruku spustila. „Cítím vůni vzduchu, chladivý vítr na tváři, toužím po skutečném jídle.“ Oči se jí zalily slzami. „A to všechno díky tobě.“

Šok z toho, co jsem udělala – co jsem dokázala –, způsoboval, že jsem pořád byla jako v mlze.

„Umí nekromanti přivést lidi zpět k životu?“ Rozhlédla jsem se po svých přátelích a pak jsem se obrátila zpět k ní. „Myslela jsem, že dokážou jen rozpohybovat kostry.“ Při posledních slovech jsem pohledem zaletěla ke stínům za nimi. Kostí teď nehybně ležely na zemi, mimo moc nekromantů.

„Neumí.“ Eabha si mě dlouze prohlížela. „To, co jsi udělala...“ V očích se jí zračila pýcha. „Nejsi jednou z nás.“

V krku se mi udělal knedlík. „Tak co jsem?“

„Nemám ponětí. Možná jsi zdělila něco po mně, něco po otci, a do toho všeho zasáhly podmínky tvého narození. Jsi zkrátka úplně jedinečná. Nemá to název, není to žádná rasa a nikdo podobný neexistuje. Můžeš se sama rozhodnout, kdo jsi.“

„Nechápu to.“ Když jsem se dotýkala nektaru, pokoušela se o mě jakási vzpomínka, kterou jsem si nedokázala plně vybavit. Byla to milost, byla to moc a jméno, které jsem si ale nepamatovala a dál se schovávalo v temnotě.

„Časem to pochopíš.“ Natáhla ke mně ruku a pohladila mě. Z krku se mi vydral vzlyk. Prsty měla kostnaté, ale příjemně hřály.

Moje matka tu byla se mnou. Živá.

„Pojď.“ Vzala mě za ruku a dovedla mě k ostatním.

Celá má skupinka se pohnula a Ash s Warwickem se za mě ochranitelsky postavili.

Eabha se zarazila a pohlédla na Warwicka. „Vím, kdo jsi.“ Prohlédla si ho od hlavy k patě. „Sama legenda... *Vlk*.“

„Těší mě, že mě má pověst předchází,“ zavrčel. „Takže víš, čeho jsem schopný.“

„Kráčel jsi mezi námi, Vlku. Jen stín smrti – dotýkající se temnoty, ale přitahovaný ke světlu.“ Zaletěla pohledem ke mně. „Záviselo na něm tvé přežití.“

Warwick zamručel a naklonil se nad ni.

„*Warwicku, přestaň*.“ Snažila jsem se k němu promluvit, ale hlas se mi prázdně odrazil v hlavě.

„Hej.“ Dotkla jsem se ho a pokusila se o to znovu. Něco bylo špatně. Něco tu chybělo.

Zamračila jsem se a pohlédla jsem na něj. Snažil se mě snad zablokovat?

V jeho výraze se ovšem zrcadlilo mé zmatení a mně ztěžkl žaludek.

„Brexley.“ Matčin hlas mě přinutil ignorovat ten nepříjemný pocit a soustředit se. „Chtěla bych ti představit tvou rodinu. Tohle je tvoje teta Morgan.“

Z řady vystoupila žena se špinavými a zacuchanými měděnými vlasy. Pleť měla bledou, ale byla to tatáž krásná tvář, kterou jsem viděla před dvaceti lety. Pamatovala jsem si ji ze svých vizí.

„Nemůžu uvěřit, že jsi to opravdu ty.“ Nešikovně mě objala a ztuhlými rty se pokusila o úsměv. Její hnědé oči se leskly v úžasu. „Jsi tak krásná.“

„Děkuju.“ Do očí mi vhrkly slzy.

Měla jsem tetu. Viděla jsem v ní vlastní podobu. Ani Morgan, ani moje matka od noci, kdy zemřely, nezestárly, takže teď vypadaly spíš jako moje sestry.

„Tohle je tvůj bratranec Liam,“ pokračovala matka a ukázala na vysokého muže se zelenými očima a vlasy ve stejné měděné barvě, jaké měla Morgan. Upřeně na mě hleděl.

Eabha mi postupně představila i ostatní a já jim pokývla na pozdrav. „Tohle je Sam.“ Byl vysoký, urostlý, s výraznými lícními kostmi, tmavou pletí a karamelovými očima. „Roan.“ Bledý, tvář plná pih, pichlavé světlé vlasy a oříškové oči. „Breena.“ Byla stejně nádherná jako Sam a já si říkala, jestli jsou jen příbuzní, nebo rovnou dvojčata. „A Rory.“ Ta byla malá, hnědovlasá, s modrými očima.

„To je můj coven.“ Matka na mě pohlédla. „Tvá rodina.“

Nezáleželo na barvě jejich kůže, vlasů ani očí. Coven byl rodina.

Moje rodina. Měla jsem tety a strýce, a nejen ty pokrevní. Vyrůstala jsem sama, aniž bych věděla, že mám příbuzné.

„Nemůžu tomu uvěřit.“ Potřásla jsem hlavou. „To jste celou dobu byli tady?“

„Ano.“ Přímá, věcná odpověď.

„Takže vás tu otec našel? Přišel na to, co jsi zač?“

Eabha sevřela rty. „Ne,“ přiznala tiše. „Nevěděl to. Nikdy jsem mu o naší rodině a její kletbě neřekla.“

mlčela jsem a čekala.

„Tvého otce jsem velice milovala, ale hodně jsem toho před ním skrývala. Bylo to tak bezpečnější.“

„Bezpečnější?“ Její přiznání mě zmátlo. „Proč? Vždyť čarodějky jsou lidé, ne?“ zeptala jsem se nejistě. Když jsem vyrůstala, lidé pořád dodržovali striktní společenské normy. Kdyby si například dělník vzal ženu z vyšší společnosti, nijak zvlášť by se na to netvářili, ale pořád to byl vztah mezi dvěma příslušníky lidské rasy.

Na čarodějky, umělce a další lidi, kteří nežili podle klasických společenských pravidel, pohlížela LOS všelijak, ale na rozdíl od vztahů s fae nebo kříženci to nebylo zakázané.

„Ano.“ Pronesla to dost zvláště. „Čarodějky lidé jsou. Náš coven byl...“ Odkašlala si. „Celkem známý.“ Ohlédla se na ostatní a Liam a Sam se uchechtli. „V době, kdy jsem se potkala s tvým otcem, nás naši nepřátelé lovili. Měla jsem se od něj držet dál, ale nedokázala jsem to. Místo toho jsem se ho snažila chránit, jak nejlépe jsem dokázala. Nevědomostí a tajemstvím.“

„Myslel si, že jsi umřela při porodu... doma.“ Rozhodila jsem ruce a hlas mi vyletěl. „A tys přitom byla tady...“ Rozhlédla jsem se po bitevním poli u hradu, kde vyhaslo tolik životů. „Proč? Když mi vás nektar ukázal, tvrdila jsi, že pokud Aneira

zemře, stane se něco i vám.“ Hrdlo se mi stáhlo tak, že jsem skoro kňučela. „Takže jsi neumřela kvůli mně?“

Cítila jsem na sobě tíhu viny za to, že to já jsem způsobila smrt své matky.

„Ne,“ prudce zavrtěla hlavou a po tváři jí přeletěl výraz žalu. „Ty jsi za to nemohla. Náš osud už byl zpečetěn. Za mou smrt jsi nemohla, Brexley.“

Zalapala jsem po dechu. Pálily mě oči. „Tak proč? Proč jste to dělali? Proč jste bojovali *za ni*?“

„To je dlouhý příběh, který ti povím jindy,“ odvětila.

Hlava se mi motala přívalem emocí a v mysli mi vyskakovaly další a další otázky.

„Pořád tomu nerozumím. Jestli jsi nebyla mrtvá, proč si táta myslel, že jsi umřela při porodu?“

„Někdo, komu jsme mohli věřit, tě odnesl tvému otci spolu se zprávou, že jsem zemřela během porodu. Což nebyla lež. Já té noci během porodu *skutečně* zemřela,“ řekla ploše.

„A přesto jsi tu.“ V hlase mi zazněla jiskra vzteku za to všechno, co jsme si s tátou museli prožít. Všechna ta bolest a agonie z její smrti, se kterou se otec musel vyrovnat. A já také.

„Nekromant nedokáže milovat a mít rád. Jsme obětí vlastní přirozenosti. Pro vás dva jsem mrtvá byla.“

Srdce se mi sevřelo přívalem citů, až jsem se rozpadla na kousky. Bylo toho moc, hlavu jsem měla plnou otázek a myšlenek. Potřebovala jsem se od toho dostat pryč, nebo by mě to zničilo. Snažila jsem se potlačit žal a všechno to pohřbít, abych se mohla soustředit na svůj úkol.

Jen snadné věci. Jasně a stručné. Žádná složitá bolest.

„Na tohle teď nemám.“ Polkla jsem a zavrtěla jsem hlavou. „Přišli jsme si odnést nektar.“

Eabha ztuhla a její vzezření se náhle změnilo, když položila ruku na kosu.

„To nemohu dopustit.“

KAPITOLA 2

„Cože?“ Její náhlá změna chování mě těžce zasáhla. „Nektar je můj.“ Byl mou součástí... byl *mnou*.

„Patří sem. Nemohu tě nechat...“ Její slova přerušila salva výstřelů ozývajících se odkudsi z dálky.

Srdce mi vynechalo úder. Kyslík se mi zadrhl v plicích, když jsem pohled obrátila směrem k Budapešti. Samhain byl vždy samý chaos a nebezpečí a já se bála, jestli útok na strýcovu základnu nepokračuje. Po první explozi by všichni vyběhli ven jako vytopené myši. Byl Andris v pořádku? A co ostatní? Kdo z nich přežil a kdo ne?

Snažila jsem se spojit se Scorpionem, ale nedařilo se mi to, což mě ještě víc zneklidnilo.

„Musíme jít.“ Dál jsem hleděla na jihovýchod. Nesnesitelně mě to táhlo zpět k Sarkisově základně.

Ohlédla jsem se na nektar, který tu teď ležel bez energie a bez magie.

Vyrazila jsem k němu a v tu chvíli se Liam, Roan, Breena a Rory pohnuli, aby mě zastavili, až jsem se zapotácela.

„Co to děláte?“ Zamračila jsem se a pohledem jsem zalétla k matce. „Já ten nektar potřebuju.“

„Ne.“ Liam sevřel držadlo berdychy a jeho zelené oči mě chladně probodly.

Přeletěla jsem je pohledem a pak jsem se vrátila k matce. Vyšlo mi v ústech. Eabha se postavila vedle Liama a Morgan vedle ní. Snažili se postavit zeď mezi mnou a nektarem.

„Jak jako ne?“ Narovнала jsem záda a začínala jsem toho mít dost. „Závisí na tom něčí život.“

„A mnohem víc životů závisí na tom, jestli se nám podaří ho ochránit,“ prohlásila matka klidně a ve velitelském gestu postoupila kupředu. „Ukradli jsme ho těm, kteří si neuvědomovali sílu jeho moci, a dlouhých patnáct let jsme ho opatrovali. Pod naší ochranou ho není vidět ani cítit. Je tu v bezpečí.“

Ash se suše zasmál a promnul si obličej, jako by mu právě něco došlo.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„To proto kniha přestala zaznamenávat, co se dělo poté, co ho ukradli ti piráti. To vy jste čekali ve stínech? Abyste jim ho vzali?“ mávl Ash směrem k mé matce.

Pokývla. „Už dlouho jsme sledovali jeho stopy a konečně jsme ho našli.“

„A k čemu nám to je?“ zeptala jsem se Ashe.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že ta kniha zaznamenává život? Jen to živé.“

„A?“

„Oni nejsou – tedy aspoň nebyli – živí,“ pokývl na ně.

A sakra. Tak proto kniha nezaznamenala, jak toho piráta okradli. Proto z posledních patnácti let nic neukázala. Protože nektar byl tady, ve studni, pod dohledem nekromantů.

„Proto nemůžeme dopustit, aby ho někdo odnesl,“ prohlásila Eabha a její přízvuk byl teď o něco silnější, jak se po dlouhých

dvaceti letech bez jediného slova zase ozýval její hlas. „Jako čarodějky i nekromanti jsme přísahali, že ho budeme chránit před lidmi i fae. Před těmi, kteří nemohou unést jeho sílu a zhroutili by se pod přívalem chtivosti a moci. Nektar po nich příliš touží. Zoufale touží. *Její* moc je pořád jeho velkou součástí a není bezpečné, aby se nektar dostal do světa.“

„Jak to myslíš, že *její* moc je pořád jeho součástí?“ naklonila jsem hlavu ke straně, protože jsem pochopila, že nemluví o mně.

Matka se místo odpovědi smutně usmála. „Promiň, dcero, ale nemůžeš ho mít. Jsme vázaní krvavou magií. . . není to jen naše rozhodnutí. Budeme ho chránit, děj se co děj.“

„Jakou magií?“ Kek si za mnou odfrkla, a když postoupila kupředu, vypadala zase jako její běžné znuděné já. „Myslíte ouija desky, nahaté tanečky a posezení nad kartami, co? Copak tomu se dá říkat *magie*?“

Střelila jsem po ní výhružným pohledem.

„No co? Je to pravda.“ Obrátila oči v sloup a pokrčila rameny.

Čarodějky byly lidé, takže neměly schopnost opravdové magie. Druidové ji získali od bohů fae, kteří jim dali dar skutečné magie a dlouhého života – ale výměnou za něj museli sloužit fae panovníkům. Ať už s nimi zacházeli dobře nebo špatně, byli jim oddáni.

To všechno se ovšem změnilo, jak moc druidů narůstala a fae si uvědomili, že už je nemohou dál ovládat. Propaganda se šířila rychle a daleko a zvláště během vlády královny Aneiry, kdy byli druidi vražděni po tisících.

Ale co s tím měl společného coven mé matky, když ani nebyli nijak mocní? A jak se z čarodějek stali nekromanti?

„Nezapomínej, *démone*,“ ohrnul Liam znechuceně ret, „že tvoje kosti bych dokázal probudit a ovládat stejně jako lidské.“

Kek se po něm vrhla, takže druhá strana vytáhla zbraně a my je následovali.

„Nechte toho!“ Eabha zvedla ruku a její klan se uklidnil. Možná nedisponovala magií, jakou ovládali fae, ale i tak z ní vyzařovala moc a síla. Lidé jí naslouchali a následovali ji.

Ash popadl Kek a odtáhl ji zpět, zatímco ještě prskala na Lia-ma. Ten se jen zlomyslně usmál, takže ji Ash musel držet o to pevněji.

„Bez nektaru neodejdeme.“ Warwick vystoupil výhružně vpřed. „Děj se co děj.“ S ohrnutým rtem v ozvěně zopakoval její přísahu. Všem nám na nektaru záleželo, ale *jeho* rodinu použil Kilián k vydírání.

Roan máchl sekerou a zastavil se jen kousek od Warwickova krku. Ten k ní spustil pohled a suše si odfrkl.

„Myslíš, že se snad bojím smrti? Nakráčel jsem jí vstříc, ale nechtěla mě.“ Odehnal ostrou čepel mávnutím, jako by to byla otravná moucha, a celý klan na něj nervózně namířil zbraně.

„Pak stojíme na rozcestí.“ Eabha zvedla bradu a prohlédla si jak jeho, tak mě. „V těch posledních okamžicích, než ses narodila, jsem si skutečně přála moct tě poznat, chovat tě v náručí...“ Přísahala bych, že jsem v jejích očích zahlédla záblesk žalu a lásky, ale okamžitě to bylo pryč a já netušila, jestli jsem si to nevymyslela. „Ale váže nás naše přísaha. Nechci s tebou bojovat, dcero.“ Přistupovala k tomu tak věcně. „Ale budu.“

Křehké příměří, které mezi námi dosud panovalo, se roztříštilo a obě strany se proti sobě za řinčení kovu vrhly. Energetický výboj a odhodlání poháněly kupředu obě strany a každá se domnívala, že je v právu.

Má hlava se ubírala přesně opačným směrem než srdce. Po tolika letech jsem našla svou matku... zjistila jsem, že mám

rodinu a že pocházím z rodu čarodějek. Má matka byla člověk, stejně jako můj otec. Měly bychom se objímat, radovat se z okamžiku a vynahrazovat si ty ušlé roky. A místo toho jsme proti sobě stály v bitvě, ona krásná a děsivá, když proti mně namířila kosu. Vytáhla jsem z pochvy menší šavli a kov přitom zaskřípěl.

„Mrzí mě to.“ Zavířila vzduchem kosou, načež její ostří udeřilo do čepele mé šavle tak silně, až se mi otráslы kosti. „Ale nemůžu tě ho nechat odnést. Nejde tady jen o to, co chceš ty.“

Stiskla jsem zuby k sobě a naše zbraně se znovu setkaly. „Nevíš, proč ho chci. Nevíš o mně nic.“

Špičkou čepele mě škrábla do hrudi, takže jsem musela uskočit.

„A ty nevíš nic, dcero,“ zavrčela a znovu se proti mně vrhla. Vyhnula jsem se. „Netušíš, jakou moc nektar obsahuje.“

„Jsi si jistá?“ odsekla jsem. „Teď už moc mocně nevypadá.“

Potrásla hlavou, skoro jako by jí mě bylo líto. „Nikdy ho nepodceňuj.“

Všude kolem se ozýval ryk a chrastění kovu. I když jich bylo o dva víc, většina z nás byli fae. Měli bychom je být schopni snadno porazit. Jenže ačkoli se prali s tím, jak být opět člověkem, jak se pohybovat a mluvit, boj jim potíže nečinil. Zdálo se, jako by právě na tohle trénovali posledních dvacet let. Byli rychlí a silní a své zbraně ovládali se smrtící přesností.

Zaletěla jsem pohledem k bojujícímu Warwickovi. Něco bylo špatně. Jasně, pořád zvládal udržet krok se třemi nekromanty naráz, ale zdál se být pomalejší a méně brutální než obvykle. Vždyť jsem ho nedávno viděla sejmout obra ani ne za minutu.

Cítila jsem se rozervaná mezi oběma stranami. Matka nás nechá odnést si nektar a Warwick zase nemohl odejít bez něj.

„Warwicku?“ Zkusila jsem ho oslovit přes spojení.

BUUUUUM!

Silný výbuch nás všechny zarazil. Otočili jsme se za zvukem, k několik kilometrů vzdálenému městu. Země pod našima nohama se otřásala a v očích se nám odrážely plameny ohně a kouř stoupající k nebi.

Hned mi bylo jasné, že tohle nebyl jen nějaký halloweenský vtip. Na to byla exploze příliš velká. Plameny šlehaly příliš vysoko. Stalo se tam něco hrozného a smrtícího.

„*Scorpione?*“ Pokusila jsem se s ním spojit, ale neúspěšně. Necítila jsem ani to tiché spojení, které zatím vždy značilo, že je naživu.

Vůbec nic.

Bohové... snad nebyl mrtvý?

„Nee!“ Z hrudi se mi vydral bolestný křik. Nedokázala jsem jasně uvažovat, zoufale jsem se chtěla dostat zpátky.

Na ničem jiném nezáleželo.

„*Scorpione?*“

Zase nic.

„*Andrisi?*“ Nebyla jsem si jistá, jestli bych se s ním dokázala spojit, ale stejně jsem nic necítila.

Panika mě otočila a namířila mé nohy ke břehu, k cestě domů.

„*Brexley?*“ křikl za mnou Luk, když jsem proletěla kolem něj, ale já se nedokázala soustředit na nic jiného než na své přátele a rodinu. Na ničem jiném už nezáleželo.

Slyšela jsem za sebou dusání bot a doufala jsem, že mě následují, protože já čekat nehodlala. Ani na Warwicka.

Kek mi pomohla odstrčit loď od břehu. Naskočila jsem do ní a nastartovala jsem. Plavidlo se pomalu rozjelo vpřed, zatímco Ash, Lukas a Kek vylezli na palubu.

Warwick s nimi nebyl.

Pokusila jsem se ho najít, ale to tiché bzučení energie, na které jsem si tak zvykla, bylo pryč.

Hrůza mě zalévala ve vlnách, zatímco se loď vzdalovala od břehu, ale já byla rozhodnutá. Museli jsme se dostat k těm, kteří nás potřebují, jestli už nejsou mrtví.

Přidala jsem a loď se rychle sklouzla po hladině. Když jsme nabrali rychlost a vzdálili se od břehu, ohlédla jsem se zpět k pevnině, protože jsem doufala, že ho tam spatřím.

Ale nikdo tam nebyl.

Bolestí se mi sevřel žaludek, ale chápala jsem, proč se rozhodl pro nektar. Závisela na něm svoboda jeho rodiny.

Znovu jsem přidala plyn, v hrůze z toho, co nás ve městě čekalo.

Zapotácela jsem se, když se loď náhle naklonila. A pak se jako příšera z hlubin přes bok lodi přehoupala vysoká postava.

Promáčený, vytočený a přesto nesmírně přitažlivý Warwick mi věnoval rozzuřený pohled. Zamířil ke mně a v botách mu při tom čvachtalo. Když se nade mě v ledovém nočním větru naklonil, z vlasů mu na mou tvář kapala voda.

Přimhouřil oči a po tváři mu přeletěl výraz, který jsem nedokázala rozklíčovat. Pak se otočil na patě a odpochoval do malé kabiny v podpalubí.

Zamrkala jsem a snažila se zase začít dýchat.

Plíce se mi sevřely hrůzou, když jsem si uvědomila, že Scorpion nebyl jediný, koho jsem necítila.

Spojení, které panovalo mezi mnou a Warwickem...

Zmizelo.

„*A manóba!*“ *K čertu!* Zasyčela Kek a nakrčila nos, když jí Ash přes hlubokou ránu na bicepsu utáhl obvaz.

„Drž,“ rozkázal jí Ash.

Kek jen znovu prskla: „Ten mrňavý wiccanský smrad byl rychlejší, než jsem čekala.“

„Možná bys měla začít posilovat,“ navrhl Lukas zlomyslně.

„Táhni k čertu,“ odsekla. „Tedy pokud nemáš v plánu cvičit se mnou. Nebo že bychom to zkusili ve třech?“

Ash si odfrkl a dál se věnoval jejímu zranění, pohledem přesto přeletěl Luka i ji.

Dál si něco vykládali a jejich slova odnášel vítr.

Stála jsem vepředu jako socha vytesaná do přídi. S každou minutou jsem byla víc a víc nervózní a cíl naší cesty se zdál stále daleko. Krajina se kolem nás loudala bolestně pomalým tempem. Zdálo se, že bude trvat celou věčnost, než dorazíme zpět do města.

Warwick si v kabině našel ručník a usušil se a pak se chopil kormidla. Nebyla jsem schopná se na něj ani podívat. Nebyla jsem připravená postavit se další věci, která se dnes večer pokazila.

I poté, co ze mě duchové v Povstatu vysáli skoro všechnu energii, Warwick se Scorpionem jsem cítila. Vydávali stejné vibrace jako moucha dosedající na pavoučí síť. Věděla jsem, že tam někde jsou.

A teď... nic.

Už poněkolkáté jsem zkontrolovala brašnu, ale stále byla prázdná. Doufala jsem, že Opie a Mrňouska jsou někde v bezpečí a že zrovna z něčích závěsů vyrábí nejnovější model.

„Do hajzlu! Hele!“ vyjekl Lukas a zvedl ruku. Trhla jsem hlavou, brašna mi spadla na zem a v hrdle se mi zasekl výkřik.

Čekala jsem, že spatřím Divokou říši v plamenech a z bývalého trhu u základny bude válečná zóna. Vlastně by mě ani nepřekvapilo, kdyby vyhodili do povětří LOS, ale můj bývalý domov stál v celé kráse nedotčený na břehu, když jsme projížděli kolem.

Jenže Lukas ukazoval na druhý břeh. Na palác fae.

„Bohové...“ Přikryla jsem si rukou ústa, zatímco jsem s dunícím srdcem zírala na tu scénu.

Obrovský palác, symbol nadvlády fae, pohltily plameny. Ze sutin na jedné straně budovy houbovitě stoupal kouř. Z levého křídla zbývaly jen trosky a plameny už olizovaly kopuli, jako by se snažily dosáhnout stejné výšky. V jednom z jeho pokojů mě drželi a teď z něj nezbylo nic. V téhle části bydlel.

Kilián!

Strachy se mi stáhl žaludek. Že by to udělal můj strýc? Řekl přece, že chce Kiliánovi s Ištvánem ukázat, jak je jejich hnutí silné. Ale tohle se zdálo příliš extrémní i na někoho, kdo vyhodil do povětří Halálház. Ovšem zdroje, lidi i schopnosti na to měl.

Ale proč by útočil na Kiliána a ne na LOS?

„Kurva!“ zařval Warwick a strhl kormidlo směrem k té zkáze. V tu chvíli mi došlo, že v paláci nebyl jen Kilián.

Eliza a Simon.

Loď přirazila k molu přímo před palácem. Až sem sálalo horko a plameny nás hladily po zmrzlé kůži. Warwick vyskočil z lodi a hnal se po molu směrem k paláci.

Beze slova jsem vyrazila za ním a musela jsem pořádně přidat. Krátce se po mně ohlédl, ale dál mi nevěnoval pozornost a řítil se po schodech vzhůru.

Nohy mě bolely a plíce pálily a pořád jsem byla slabá z boje, ale ani jeden z nás nezastavil. Poháněl nás čistý adrenalin.

Jak jsme se blížili k budově, teplota stoupala a mně po zádech stékal pot. Křik se mísil se záblesky ohně. Z paláce prchaly postavy a podezíravě na nás hleděly, když nás spatřily hnát se opačným směrem.

Jakmile jsme se přiblížili k paláci, plíce mi zaplnil kouř a popel a přinutil mě ke kašli.

Přetáhli jsme si trika přes nos a ústa a zamířili jsme po troskách schodiště do prvního patra.

„Elizo! Simone?“ Warwick zoufale volal jejich jména, ale jeho křik pohltil chaos.

„Kudy se jde dolů do cel?“ Tvář měl divokou a zkřivenou strachem... a já to necítila.

Potlačila jsem paniku a začala jsem se rozhlížet po schodišti. Samotný palác jsem moc neznala, protože jsem většinu času strávila v laboratořích, cele a jeden den dokonce v luxusním pokoji v horních patrech. V krku mě pálila žluč.

„Ale ne.“ Vyděšeně jsem se otočila k velkolepému schodišti a rozběhla jsem se.

„Kováčsová!“ zařval Warwick. „Kam běžíš?“

Ani jsem se neobtěžovala odpovédět, jen jsem přidala.

Pro jednou jsem doufala, že se ohledně Kiliána pletu. Všichni ho viděli jako zrůdu, ale takový nebyl. Eliza a Simon byli rukojmí, ne vězni. Ubytoval by je v pokoji. Se strážemi, to ano, ale nezavřel by je do cely.

Doběhla jsem na vršek schodiště, zahrnula jsem do začouzené chodby vpravo a snažila se bojovat s kouřem v plicích, pachem spáleniny v nose a všudypřítomným horkem.

Sotva jsem si všimla, že podlaha náhle zmizela. Vyjekla jsem a nohy mi začaly sjíždět do propasti. Žaludek se mi stáhl strachy.

Warwick mě zachytil kolem pasu, stáhl mě dál od okraje a přitáhl si mě k sobě. Oběma se nám hrud' zvedala vyděšenými nádechy. Beze slova jsme zírali na trosky před námi. Z lodi nebylo vidět, jak velké škody výbuch způsobil. Celé křídlo se zbortilo. Shořelo skoro na popel, zbývala z něj už jen holá kostra. Z nebe kanul popel.

Z dominanty města nezbylo nic než prach a suť. Tohle nemohl přežít žádný člověk ani fae.

Byl tam někde Kilián? Eliza se Simonem?

„Warwicku.“ Žalem se mi hrdlo stáhlo tak, že jsem to stěží byla schopná vyslovit.

„Ne,“ zavrčel mi Warwick do ucha. Hněvem ztuhl, pustil mě a ucouvl. Otočila jsem se k němu čelem. „Nevíš, jestli tam byli.“ Potřásl hlavou a dál couval. Pohled mu plál vztekem, jako by mě vyzýval, ať si s ním zkusím nesouhlasit. „Jsem v pořádku... někde dole v cele.“

„Ne. Nejsou dole v cele,“ ozval se za námi hluboký a podivně radostný ženský hlas. Warwick sebou zaškubal a vytřeštil oči. „Byli v pokoji, který jsme si původně schovávali *pro tebe*.“

„Warwicku!“ Vrhla jsem se k němu, když jsem pochopila, že ho žena ze stínů zasáhla paralyzérem. Proud jím dál trhal, čelist mu ztuhla a z hrdla se mu vydralo ošklivé zachrčení.

Zarazila jsem se na místě a zalapala po dechu. Při pohledu do její tváře mě sevřela hrůza.

Nyx.

Hmátla jsem po zbrani.

„Opovaž se,“ ušklíbla se a druhou rukou na mě namířila pistoli. Byla vyšší a rozložitější než velká část mužů. A také byla rychlá, skvěle vycvičená a toužila po pomstě.

Smrtící kombinace.

Stála kousek za ním, takže ho měla jako štít, a byla celá špinavá od prachu a krve. Oči jí zářily a její pohled hraničil se šílenstvím. Dál mu u krku držela paralyzér a druhou rukou mu přiložila hlavěň ke spánku.

„Hneš se a další měsíce strávíš tím, že se budeš snažit vyčesat kusy jeho mozku z vlasů.“ Zaryla do něj hlavěň. Přidušeně zavřel, ale jinak se jeho tělo ani nehnulo.

Takové paralyzéry se používaly na západě. Jejich novější verze měli i v LOS jenom vymahači. Ištván je na černém trhu celé roky sháněl, ale marně. Byly nesmírně vzácné a velice drahé.

A Nyx jeden z nich měla.

„*Warwicku?*“ Spojení zmizelo. Mé volání nikdo neslyšel. Kousla jsem se do rtu a snažila se ovládnout hrůzu, která mě spalovala. Nechtěla jsem přemýšlet o tom, co to znamená.

„Jestli se ho jenom dotkneš...“

„Tak co?“ Povýšeně se na mě uculila. „Co mi provedeš? Mého pána jsi možná ošálila, ale já hned poznala, co jsi zač – prolhaná, zrádná mrcha. A teď zaplatíš za všechno, co jsi provedla.“ Znovu do něj pustila proud. Rozšířily se mu nozdry a vydal bolestný výkřik.

„Nech toho!“ vyjekla jsem a trhla jsem sebou. Na okamžik jsme se s Warwickem setkali pohledem, ale jeho tvář byla jako z kamene.

„Mmm... pomsta je sladká.“ Zírala na mě. „Jaký je to pocit vědět, že *tvaje armáda* tohle provedla... že zabila *jeho rodinu*?“

Warwick sebou při těch slovech škubl, oči mu ztmavly a napjaly se mu svaly na krku.

„Lžeš.“ Přece to nemohla udělat Sarkisova armáda.

„Nelžu.“ Nyx se suše, nevhodně zasmála a naklonila se blíž k Warwickovi. „Tvoje sestra a synovec jsou mrtví, Farkasi. Pohřbení pod troskami. A může za to tady Kovácsová... tedy ne, že bych si to taky neužila, když jsem věděla, jakou bolest ti to

způsobí.“ Rty se jí stáhly v krutém úsměvu. „Jaký je to pocit? Ztratit všechno kvůli lásce k ní?“

Warwickovi se z hrdla vydralo hluboké zavrčení. Byl to Vlk. Příšera. Cukalo mu v ramenou, hrud' se mu zvedala hlubokými nádechy a pohled upíral na mě. Byl rozzuřený a plný brutality.

„Co to má co dělat se mnou?“

„Úplně všechno!“ zaječela a znělo to jako jestřábí krákání. „Všechno to s tebou souvisí. Od okamžiku, kdy jsi vstoupila do naší části města, se za tebou táhne jen smrt a zkáza. Jsi jako rakovina. Všechno jsi zničila,“ křičela a hlasem jí zmítaly emoce. Zbývalo jen málo, aby se úplně zbláznila. Cítila jsem, jak se její šílený vztek stupňuje. Stačilo by, aby zlehka stiskla spoušť, a Warwickův mozek by vystříkl všude kolem.

Hluboko ve mně hlodala obava, že tentokrát by mohl vážně zemřít.

„*Všichni* před tebou padli na kolena,“ vyprskla. „Proč, k sakru? Všichni byli slepí a pitomí. A tys je všechny zabila.“

„O čem to mluvíš?“

Znovu se manicky usmála.

„Ten, co hlídal jejich pokoj.“ Znovu Warwickovi zaryla hlavě do hlavy, až si vztekle odfrkl. „Další, kterého jsi pobláznila. Byl to *zvěd*. Věděla jsem, že je něco špatně, už když jsem ho nachytala u tebe v pokoji. Ztracená zrádná herka. I ten ti podleh. No, dostal, co si zasloužil. Teď už je z něj koňský salám, pohřbený hluboko pod námi.“

Zvedl se mi žaludek.

Bobové. . . Zander.

„Ne,“ šeptla jsem a zavrtěla jsem hlavou, jako bych doufala, že řekne, že to byl jen krutý vtip. V duchu jsem viděla jeho teple hnědé oči, i to, jak laskavě se ke mně choval, když mě přivedli

do Halálházu – jako útočiště v pekle. Vybavilo se mi, jak mě políbil a kolik toho riskoval, aby mě dostal z paláce, i když ho mohli kdykoli chytit.

Bolest mě zasáhla jako blesk a rozervala mi hrud' vedví.

„Jenže tys mi prostě musela všechno vzít, že?“ Ted' jí úsměv z tváře zmizel a oči se jí zaplnily slzami, jako by se něco v její mysli přepnulo. Krutá zlomyslnost se změnila v žal a osamělost a zabodla do mě vzteklý pohled.

Jako dravec do kořisti.

Energie v místnosti se změnila a já věděla, že nemám víc než pár vteřin.

„Zabila jsi ho.“ Ruka se zbraní se jí začala třást a bouchala tak Warwicka do hlavy. Sevřela prsty kolem rukojeti. Přestávala se ovládat. Mohla kdykoli zmáčknout spoušť a zabít ho.

Nedokázala jsem myslet na nic než na to, že bych ho tentokrát nedokázala vzkřísit, že jsem svou moc už vyčerpala.

Zvedla jsem ruce. Musela jsem ji zarazit. „Nyx...“ popošla jsem k ní a pohledem jsem zaletěla k Warwickovi ve snaze mu naznačit, k čemu se chystám. Sledoval mě a jen stěží držel tu bestii v sobě na řetězu.

„Stůj!“ Znovu ho zasáhla. Vykřikl a podlomila se mu kolena. Poupravila si zbraň v ruce. Zarazila jsem se. „Musíš ho vidět zemřít. Musíš cítit tu agonii, když přijdeš o všechno,“ zaječela a její vlasy náhle čím dál víc připomínaly peří, nehty se měnily v drápy. „Zabila jsi ho!“ Věděla jsem, že nemluví o Warwickovi. „Vzala jsi mi ho... vzala jsi ho nám všem!“

Tep mi bušil až v uších a hrůzou se mi svíral žaludek. „O čem to mluvíš?“

„To ty za to můžeš!“ Upírala na mě rozzuřený pohled. „A taky za to zaplatíš.“

„Za co?“

„Za mého pána...“ Znovu šťouchla Warwicka zbraní.

„Lord Kilián je *mrtvý*.“

KAPITOLA 3

Její slova se mi pomalu vsakovala do mysli, ale jejich význam jako by mi nedocházel. Určitě se spletla.

Kilián? Před očima se mi vynořila jeho pohledná tvář, svůdný hlas a krásné oči. Vybavilo se mi všechno: doba, kterou jsme spolu strávili v laboratoři, i polibek na balkoně.

„Ne,“ šeptla jsem. Žalem mi ztěžkly nohy i ruce a srdce mi bolestně bušilo. „Nevěřím ti. Lžeš.“ Divoce jsem zavrtěla hlavou.

Pán fae nemohl být mrtvý. Na to byl příliš mocný, příliš silný. Silnější než my všichni. Byl nejmocnější vílou východu. Čistokrevný. Já ale chápala, že nesmrtelnost ještě neznamená, že by nemohl být zabit. A od chvíle, kdy se zhroutila opona mezi našimi světy, jim smrt hrozila častěji.

Snad to bylo zvláštní, ale nikdy mě ani nenapadlo, že by mohl potřebovat odpočinek. Měla jsem za to, že ložnici měl spíš z tradice. Ani když jsme se sem hnali, nenapadlo mě, že by tu Kilián mohl být. Vždycky něco dělal, ať už v pracovně, nebo v laboratoři.

„Jen se podívej sama.“ Nyx se strašidelně zasmála a mávla zbraní směrem k té zkáze. Automaticky jsem se otočila a pohled

mi padl na trosky, které za sebou nechal výbuch. Několik pater se zhroutilo na sebe a ze směsi suti a prachu stoupal jen kouř. Tohle nemohl nikdo přežít.

„Byl zrovna u sebe, když to bouchlo.“ Nyx zněla šíleněji a šíleněji. „Zrovna jsem se chystala převzít stráž.“ Všimla jsem si, že má na tváři popáleniny a škrábance a na uniformě se jí usadil prach.

„Dneškem to skončí.“ Opět přiložila zbraň Warwickovi k hlavě a ten ztuhl a oči se mu zaleskly vztekem. „Legendu za krále.“

Položila ruku na spoušť.

„Ne!“ vyjekla jsem a vrhla se vpřed.

Prásk!

Ozvěna výstřelu se nesla zakouřeným prostorem. Jako by se zastavil svět. Okamžitě jsem pohlédla na Warwicka. Naše pohledy se setkaly. Zdálo se, že utekla celá věčnost, jak jsme na sebe hleděli ztuhlí strachy. Jako bych zamrzla v místě a čase. Věděla jsem, že ho nedokážu zachránit.

Hleděla jsem na něj a čekala jsem, až si ho smrt vezme zpět.

A pak se Nyx svezla k zemi.

Vyjekla jsem a zmateně a šokovaně jsem se začala rozhlížet kolem. Za jejím zhrouceným tělem stála ve stínech postava.

Ash měl zbraň pořád namířenou a připomněl mi tak den, kdy nás s Birdie Warwick v jedné uličce zachránil před podobným osudem.

Jen tentokrát zachránil Ash jeho.

„K čertu s vámi! Vy byste vážně potřebovali chuť na plný úvazek,“ zavrtěl hlavou a sklonil zbraň.

Samou úlevou jsem nevěděla, jestli se smát, nebo plakat.

„Jsi v pořádku?“ Doběhla jsem k Warwickovi a pořádně jsem si ho prohlédla, abych se ujistila, že je opravdu naživu a celý.

Prsty jsem mu přejela po rameni a on sebou trhl a ani se na mě nepođíval.

„Co to s ním sakra je?“ Ash k nám došel, protože si všiml, že Warwick se ani nehnul, ani nepromluvil.

„Sejmula ho paralyzérem.“ Pohlédla jsem na Nyx, která ležela obličejem na koberci a tvořila se kolem ní kaluž krve. Zařícení leželo jen o kousek dál.

Warwick cosi zamumlal a pokusil se protáhnout si ruce.

„Ale no tak! Co vám tak zatraceně dlouho trvá?“ ozval se z konce chodby hlas Kek a hned nato se vynořil i Luk, který také hlídál. „Jdou po nás další strážé.“

„Můžeš se hýbat?“ zeptal se Ash Warwicka a prohmátl několik nervů v jeho rukou, aby zjistil, jestli mu fungují reflexy.

„J-jo,“ přikývl, i když jeho hluboký hlas zněl nejistě.

„Tak jdeme ke mně. Mám tam pár věcí, které by ti s těmi umrtvenými svaly měly pomoci,“ prohlásil Ash.

Zespoda se k nám donesl křik.

„Musíme okamžitě zmizet,“ křikla Kek.

Warwick se potácel chodbou dál, podpíráný Ashem. Já udělala krok jejich směrem, ale ještě jsem se ohlédla na Nyx. Ve vlasech se jí odrážely odlesky plamenů a zdálo se tak, jako by se její tělo zvedalo a klesalo s nádechy jako tělo umírajícího zvířete. Bodl mě osten viny, protože jsem jí skutečně vzala všechno: její lásku, jejího pána, pomstu... a nakonec i život.

A pak to zmizelo. Popadla jsem paralyzér, nacpala ho do kapsy bundy a nechala jsem čerstvé hroby rodiny, přátel i nepřátel daleko za sebou.

Celá jsem se třásla, ale zimu jsem necítila. Necítila jsem vlastně vůbec nic.

Na lodi, která nás vezla zpět do Divoké říše, bylo ticho. Vězeli jsme v temnotě.

Vznášel se nad námi strach a hněv jako hustá mlha.

Napjatá atmosféra Samhainu pomalu ustupovala rozbřesku. Zdálo se, jako by uplynulý den nebyl ničím než neustávající přehlídkou hrůz. Bylo to, jako by Hry řídila sama smrt a hltavě požírala jednu duši za druhou.

Všechno nejlepší, Brexley.

Warwick přecházel po přidi a ve světle měsíce z něj byl vidět jen obrys. Jeho pohyby už působily jistěji, ale svaly měl pořád ztuhlé a napjaté. Ne šokem, ale vzteky.

Všichni pasažéři cítili, jak z něj vyzařuje hněv, a jeho ticho bylo děsivější a děsivější, jak postupně vstřebával pravdu.

A ztrátu.

Nedokázala jsem otevřít ústa, nenapadalo mě nic, co bych mohla říct, abych mu ulevila od bolesti. Cítila jsem se jako dutá schránka. Prázdná a neužitečná.

Lukas nás navedl k molu a Warwick vyskočil z lodi, jakmile to šlo.

„Warwicku!“ křikl za ním Ash neklidně.

Jenže jeho nemohlo nic zastavit. Nakrčil ramena a vydal se vstříc své misi.

„K čertu,“ zaklel Ash.

„Co se děje?“ Žaludek mi bublal strachy.

„Tenhle pohled jsem u něj neviděl dvacet let.“ V Ashových zelených očích se odrážela panika a děs. „Je to, jako by se vrátil on...“ Dál hleděl za svým přítelem, který se od nás po molu vzdaloval, a olízl si rty.

„Pamatuješ si, jak jsem ti vyprávěl, že po tom jeho zmrtvýchstání se zdálo, jako by celá jeho osobnost byla intenzivnější? Toužil po smrti, žil pro pomstu a nic necítil, chtěl jen zabít ty, kteří mu ukřivdili?“ Zaletěl ke mně pohledem a pak se zase díval za ním. „Zdálo se, že se to změnilo, když jste se potkali. To vaše spojení ho zklidnilo. Zase cítil...“

Prudce jsem se k němu otočila a v hlavě se mi rozezněly poplašné zvony. Nebyla jsem schopná mluvit, ani se hnout. Naše pouto cosi přerušilo.

„A teď se zdá, že se legenda, *Vlk*, vrátil a touží po pomstě.“

„Ale na kom by se chtěl mstít?“ A v přesně v tu chvíli mi to došlo. Na jediném člověku, kterému tohle mohl klást za vinu. Na člověku, který nařídil útok na palác, ve kterém zemřela jeho rodina.

Andris.

Strach se mi vlil do nohou a rozběhla jsem se. Srdce mi v hrudním koši prudce bušilo. Andrise jsem dnes už jednou ztratila a musela jsem přeskládat základy reality, abych ho přivedla zpět. Odmítala jsem to podstoupit znovu. Pokud by mu Warwick ublížil, už by se to mezi námi nedalo zachránit – ani z jedné strany. Pak už by žádné „my“ neexistovalo.

Dusání mých bot dunělo na mole, než jsem doběhla až na ulici a zamířila ke starému tržišti, které tu ještě stálo. Zato blok domů za ním už ne. Věděla jsem, že to tu vylétlo do vzduchu. Viděla jsem to díky Scorpionovi, ale naživo ten pohled působil jako rána na solar. Mezi troskami se pohybovaly postavy a snažily se vyhrabat zavalené a ošetřit zraněné.

Co zbylo z armády povstalců? Základna byla stejně zničená jako palác. Zbývaly jen obvodové zdi a z většiny budov zbyla jen suť.

Zvláštní, že dnes večer vyhodili do povětří základnu i palác.

A navíc stejným způsobem. . .

Něco mi v hlavě náhodou secvaklo, když jsem si tu zkázu prohlížela a o kus dál jsem spatřila Andrise, jak rozdává rozkazy a snaží se pomáhat.

Úleva, která mě při pohledu na něj zalila, ovšem dlouho nevydržela, protože v tu chvíli k němu dorazila vysoká postava a chytila ho pod krkem.

„Warwicku!“ zaječela jsem a začala jsem se škrábat po troskách směrem k nim. „Ne!“

Pořezala jsem si ruce i kolena a roztrhla jsem si kalhoty, jak jsem k nim spěchala.

„Warwicku, přestaň!“ Dostala jsem se k němu a popadla jsem ho za ruku. „Pusť ho!“

„Ne.“ Přitáhl si strýce blíž k sobě. „Zabil jsi mou rodinu.“

Andris otevřel a zavřel pusou, ale nic z něj nevyšlo. Tvář mu zrudla, jak se snažil vymanit z jeho sevření.

„On to nebyl!“ Snažila jsem se jeho ruku odtáhnout a pokusila jsem se k němu dostat přes pouto, které tu už ovšem nebylo.

„Warwicku, prosím!“ zoufala jsem si a zaryla jsem mu nehty do masa. „Pusť ho! Nemůže za to!“

Warwick ke mně na okamžik zaletěl pohledem, ale pak jen zesílil stisk.

„Nařídil útok na palác.“

„Pusť ho.“ Zjevil se vedle nás Scorpion a namířil Warwickovi do obličej zbraň. „Okamžitě!“

Warwick volnou rukou popadl zbraň a namířil na něj. Byl už už připravený zmáčknout spoušť.

„Ne!“ vyjekla jsem a vrhla jsem se před Scorpiona, takže mi teď zbraň mířila přímo na hrud'

„Koukej sakra uhnout, Kováčsová.“

„Ne,“ zavrčela jsem, zvedla jsem hlavu a zatlačila jsem hrudí proti zbraní. „Chceš někoho zabít? Začni se mnou.“

Warwick zaváhal a po tváři mu přeletěl výraz, který jsem nedokázala rozklíčovat.

„Andris tvou rodinu nezabil. Ani nenastražil ty výbušniny.“ Zvedla jsem ruku, abych ho od něj odtáhla. „Zamysli se nad tím. Základna vybuchla dřív než palác, a LOS navíc stojí netknutá? To přece není náhoda. A aby napáchali takovou škodu, museli by se dostat opravdu blízko. Museli by mít někoho uvnitř.“

„Přesně tak. Zandera,“ zavrčel Warwick.

„A Zander to naplánoval tak, že při tom útoku taky zemřel?“ Potlačený žal z jeho i Kiliánovy smrti se dral na povrch, ale já neměla čas se nad nimi zamýšlet.

„Zan-Zan-je mrtvý?“ zeptal se strýc přiškrceně. Při těch slovech sebou trhl a oči se mu zalily šokem a smutkem.

„Warwicku, to nebyl Andris.“ Opatrně jsem se dotkla jeho ruky.

Warwick zamručel a sevřel ruku pevněji. Svaly měl zaťaté vzteky. Andris vykulil oči z důlků a prasklé žilky mu bělmo zabarvovaly do ruda.

„Přestaň!“ Bylo mi jasné, že potřebuje na někoho hodit vinu dřív, než ho vlastní žal zničí. „Pusť. Ho,“ rozkázala jsem mu a přesunula jsem se před Andrise. „Postavím se ti, Farkasi. A buďš mě muset zabít taky.“

Trhl hlavou ke mně, hrud' se mu zvedala rychlými nádechy a z hrdla se mu pomalu dralo zavrčení. Trvalo dobrých patnáct vteřin, než konečně sklopil hlavu, vydechl, a pak spustil ruku a ucouvl.

Andris se zlomil v pase a rozkašlal se, jak lapal po dechu. Přiběhla k němu Ling a snažila se ho uklidnit. Doted' jsem si nevšimla skupinky, která nás obklopila, z níž mnozí mířili na Warwicka zbraní, připravení ho zastřelit, kdybych ho nezvládla já.

Andris si odplivl a pak se pomalu narovnal. Dýchání mu pořád činilo potíže a držel se za krk. I jeho hlas zněl tiše a hrubě. „Já útok na palác nenařídil.“

„Ale měl jsi něco v plánu.“ Warwick znovu ztuhl.

„To ano, ale zaútočili na nás dřív, než náš tým vůbec mohl vyrazit.“ Znovu si odkašlal. „Chtěli jsme nastražit výbušninu v bývalém vězení. Jako připomínku toho, že si ho hlídáme. A že bychom se k němu mohli dostat, pokud bychom chtěli.“

Warwick se pochybovačně zamračil.

„My to neudělali,“ zabručel Scorpion.

Vlk si odfrkl a odvrátil se.

„Je Zander vážně mrtvý?“ Andris se otočil ke mně.

Přikývla jsem.

Andrisova tvář se zkřivila bolestí a ztěžka polkl. Chvíli to vstřebával, pak zvedl hlavu a zase byl velitelem Sarkisovy armády. Velitel nemá čas truchlit nad mrtvými. Musí vést živé.

„Slyšeli jsme výbuch přes řeku. Upřímnou soustrast.“ Spustil ruku z krku a rozhlédl se. „Ale teď máme vlastní starosti a vlastní milované, které musíme pohřbít. Nemám čas zabývat se Kiliánovými problémy.“

„Kilián je mrtvý,“ prohlásil suše Warwick. Jako by odpálil další bombu. Slyšet to nahlas bylo jako nůž do srdce a smutek, který jsem vši silou držela pod kontrolou, se zase hlásil o slovo.

„Cože?“ Andris úplně zmrzl a z tváře mu zmizela krev. Já si ovšem všimla, že se jeho zranění téměř zahojila, ačkoli ještě před

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zkažená říše.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.